

vide, hvad der har været Aarsag til, at de ikke bevilgedes. Det vil Vedkommende i mange Tilfælde let kunne opnaae, hvis han her i Byen har en Commissionair, eller hvis han selv vil reise herover, for at hente Oplysning, men, hvis hans Tid ikke tillader ham det, kan det være ganske rigtigt, at der aabnes ham en anden Afgang dertil. Hvad derimod angaaer de mange Smaasager, som ligge udenfor Forordningen af 15de Decbr. 1820, og som finde deres Afgjørelse paa Stedet selv, da troer jeg, at det ikke vil være vanskeligt for Supplicanten personligt at samtale med den Paagældende om, hvad der er Grunden til, at hans Ansøgning er afflaaet eller ikke, navnlig da det er Dørlighedens Pligt at vejlede og oplyse om, hvad der kunde være at forandre i Andragenderne. Fremdeles skal jeg tillade mig at bemærke, at, naar man i Spidsen for Sagen sætter den i Forordn. af 1820 henhørende Ansøgninger og Klager, saa vil hele det sidste Punkt i Forslaget kunne udgaae. Det fremgaaer nemlig da klart, at der ikke kan være Spørgsmaal om Ansøgninger om Embeder og Bestillinger, og det er ogsaa en Selvfølge, at Skrivelser fra Ministerierne heller ikke kunne være dert indbefattede, og da vil ogsaa det andet Forslag af den ærede Rigsdagsmand for Veile Amts 3die Valgfr. (Hjorth) blive unødvendigt.

J. A. Hansen: Jeg vil begynde med at talke den sidste ærede Taler for den vægtige Understøttelse, han har givet det foreliggende Lovforslag. Det glæder mig, at der viser sig en Erkendelse af Nødvendigheden af en saadan Lovbestemmelse, der i Begyndelsen syntes ikke at være vidt udstrakt udenfor den store Mæsse af Folket selv, men nu mere og mere griber om sig, og mere og mere bliver almindelig ogsaa mellem de Mænd, der tidligere syntes, at Lovforslaget ikke var saa paatrængende, som jeg vidste, at det var; det giver mig det bedste Haab om, at denne Reform endelig vil vide at trænge igennem den Modstand, som den har havt, og vistnok fremdeles fra visse Sider vil faae. Med Hensyn til den Indskrænkning, som den ærede sidste Taler nævnte, da skal jeg bemærke, at jeg om, hvorvidt det vilde være let for Paagældende med Hensyn til de mindre Sa-

ger, der afgjøres af Overøvrighederne, at faae den fornødne Underretning, uagtet disse Sager ikke kom ind under mit Lovforslag, er af en ganske modsat Mening. Jeg indrømmer, at, naar en Mand har personligt Bekjendtskab her i Hovedstaden eller har Raad til at skaffe sig en Commissionair her i Byen, saa vil han meget ofte kunne faae den fornødne Underretning, angaaende de paagældende Erklæringer, eller derhos Indhold, her i Ministeriet; men det er ganske vist, at hos Overøvrighederne i Provindserne vil det saa at sige aldrig kunne opnaaes for den simplere Mand (So!). Nei, jeg forsikkrer den ærede Rigsdagsmand, at hvem der kender nærmere til Forholdene paa Landet, vil sige som jeg, at det vil være overordentlig vanskeligt og paa mange Steder næsten umuligt hos de underordnede Embedsmænd at faae en Underretning af den Natur, saa jeg troer netop, at man maatte ønske at beholde Loven i den Udstrækning, som jeg har foreslaaet den, fordi man nødvendigvis, naar man skal kunne komme til en saadan Underretning hos de provindstille Dørligheder, maa kunne forlange det som en Ret, da man ellers i de allerfleste Tilfælde ikke vil faae det.

Jeg kan derfor ikke finde, at det vilde være godt at frasalde Loven eller at give den en indskrænkende Betydning ved at begrænse den til de Anliggender, der ere nævnte i Forordningen af 8de December 1820. Med Hensyn til de Forslag, der ere stillede af Rigsdagsmanden for Veile Amts 3die Kreis (Hjorth), skal jeg bemærke, at jeg har seet dem, forinden de bleve indleverede, og at, forsaavidt man troer, at der bør opstilles saadanne Regler i Loven selv, da har jeg ikke Noget imod dem. Paa de tidligere Stadier, som dette Lovforslag har gjennemgaaet, er man altid gaaet ud fra den Forudsætning, at, naar det blev Lov, vilde vedkommende Ministre meddele de Embedsmænd, der kom ind under Loven, fornødne Forskrifter for den Fremgangsmaade, der i Aaledning af Loven vilde blive at følge; jeg har troet, at de vedkommende Ministre bedst vilde kunne bestemme, hvorledes Lovens Bud med størst Orden og Nøiagtighed kunde bringes til Udførelse, men, skal man, som sagt, indlade sig paa i Loven selv at give saadanne Regler, saa kan